

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D., a soudců Mgr. Jana Čížka a Mgr. Ing. Petra Šuránka ve věci

žalobkyně: **T. H. B.**, narozená X,
státní příslušnice Vietnamské socialistické republiky,
bytem X,
zastoupená advokátem Mgr. Markem Sedlákem,
sídlem Příkop 8, Brno,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**,
sídlem Nad Štolou 3, Praha 7,

o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného,

takto:

- I. Žalovanému se ukládá, aby ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku rozhodl v řízení o žádosti žalobkyně o povolení k trvalému pobytu vedeném pod sp. zn. OAM-18485/TP-2016.
- II. Žalovaný je povinen žalobkyni zaplatit ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce Mgr. Marka Sedláka, advokáta, na náhradě nákladů řízení částku 6 114 Kč.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podle § 79 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) podanou ke zdejšímu soudu domáhá ochrany proti nečinnosti žalovaného v řízení o žádosti žalobkyně o povolení k trvalému pobytu na území České republiky vedeném pod sp. zn. OAM-18485/TP-2016. Žalobkyně žádá, aby soud žalovanému uložil rozhodnout o její žádosti ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.
2. Žalobkyně uvádí, že řízení o její žádosti o povolení k trvalému pobytu bylo zahájeno dne 23. 11. 2016. První rozhodnutí žalovaného, jímž byla žádost zamítnuta, odvolací orgán zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Lhůta pro vydání rozhodnutí poté marně uplynula. Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále jen „komise“) opatřením proti nečinnosti ze dne 17. 10. 2018, č. j. MV-110013-2/SO-2018, uložila žalovanému vydat rozhodnutí ve věci ve lhůtě 30 dnů ode dne, kdy skončí přerušení řízení. Dne 15. 11. 2018 bylo žalobkyni doručeno vyrozumění o pokračování v řízení ze dne 7. 11. 2018, č. j. OAM-18485/TP-2016. Lhůta pro vydání rozhodnutí o podané žádosti stanovená opatřením proti nečinnosti žalovanému marně uplynula a rozhodnutí o žádosti žalobkyně doposud nebylo vydáno.
3. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl. Uvedl, že ve věci není nečinný, koná v řízení potřebné úkony a šetří pro účely řízení, zda žalobkyně splňuje podmínky, které zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 14. 8. 2017 (viz čl. II bod 1 zákona č. 222/2017 Sb; dále jen „zákon o pobytu cizinců“), stanoví pro vydání povolení k trvalému pobytu. Dále uvedl, že dne 6. 3. 2019 byla žalobkyni zaslána výzva k doložení financí z důvodu, že skončila platnost jejího živnostenského oprávnění. Na výzvu žalobkyně nereagovala.
4. Poté, co soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené, včetně bezvýsledného vyčerpání prostředku ochrany, jež měla žalobkyně k dispozici ve správním řízení, přistoupil k posouzení věci samé, přičemž vycházel ze skutkového stavu zjištěného ke dni rozhodnutí soudu. Soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. O žalobě rozhodl bez jednání, neboť žalobkyně i žalovaný vyslovili s tímto postupem souhlas (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).
5. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že žalobkyně podala dne 23. 11. 2016 na územním pracovišti žalovaného v B. žádost o povolení k trvalému pobytu po 5 letech předchozího nepřetržitého pobytu na území ve smyslu § 68 zákona o pobytu cizinců. Rozhodnutím ze dne 25. 4. 2018, č. j. OAM-18485-50/TP-2016, žalovaný žádost zamítl dle § 75 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť žalobkyně nepředložila doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území.
6. Komise následně k odvolání žalobkyně rozhodnutím ze dne 22. 6. 2018, č. j. MV-53490-5/SO-2018, rozhodnutí žalovaného zrušila a věc mu vrátila k novému projednání. Komise odmítla závěr, že v posuzované věci nebylo možné uznat žalobkyní doložené příjmy za rok 2016 z důvodu, že žalobkyně údajně nebyla od 30. 5. 2017 držitelkou pobytového oprávnění. Komise dále uvedla, že má-li žalovaný pochybnosti o aktuálnosti příjmů, nechť v dalším řízení žalobkyni opětovně vyzve k předložení aktuálního dokladu o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území, tj. za rok 2017, nikoli k předložení budoucích příjmů. Rozhodnutí bylo zástupci žalobkyně doručeno do datové schránky dne 26. 6. 2018.
7. Usnesením ze dne 21. 9. 2018, č. j. OAM-18485-57/TP-2016, žalovaný určil žalobkyni podle § 39 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů

(dále jen „správní řád“), lhůtu dvaceti dnů od doručení tohoto usnesení k odstranění vad žádosti uvedených v připojené výzvě a současně přerušil řízení podle § 64 odst. 1 písm. a) správního řádu. K usnesení byla připojena výzva k odstranění vad žádosti spočívajících v doložení dokladu o zajištění prostředků k trvalému pobytu žalobkyně na území ve smyslu § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Dne 7. 11. 2018 žalovaný vyrozuměl žalobkyni o pokračování v řízení a vyzval ji k seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí. Následně žalovaný usnesením ze dne 6. 3. 2019, č. j. OAM-18485-71TP-2016, řízení opět přerušil a určil žalobkyni lhůtu 40 dnů k odstranění vad žádosti.

8. Součástí správního spisu je dále opatření proti nečinnosti ze dne 17. 10. 2018, č. j. MV-110013-2/SO-2018, jímž komise na základě podnětu žalobkyně přikázala žalovanému, aby po odpadnutí překážky, pro kterou bylo řízení přerušeno, vydal rozhodnutí do 30 dnů ode dne, kdy přerušování řízení skončilo.
9. Při projednávání žaloby na ochranu proti nečinnosti podle § 79 a násl. s. ř. s. soud zkoumá, zda žalovaný je nečinný, tedy zda ve lhůtě stanovené zákonem vydal rozhodnutí ve věci samé (osvědčení) či nikoliv (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 21. 9. 2010, č. j. 7 Ans 5/2008 – 164, č. 2181/2011 Sb. NSS) a tento stav trvá i ke dni rozhodování soudu (§ 81 odst. 1 s. ř. s.; srov. rozsudek NSS ze dne 15. 3. 2010, č. j. 8 Ans 1/2009 – 72, č. 2258/2011 Sb. NSS).
10. V posuzovaném případě se žalobkyně podanou žalobou domáhá vydání rozhodnutí o žádosti o povolení k trvalému pobytu na území České republiky.
11. Podle § 169 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců, pokud nelze rozhodnutí vydat bezodkladně, rozhodnutí se vydá ve lhůtě 60 dnů ode dne podání žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu, povolení k trvalému pobytu podle § 69, je-li žádost podaná na území, povolení k přechodnému pobytu a povolení k trvalému pobytu podle § 87g a 87h.
12. Podle § 69 odst. 5 zákona o pobytu cizinců podává cizinec žádost o povolení k trvalému pobytu podle § 68 odst. 1 ministerstvu, pokud na území pobývá na dlouhodobé vízum, povolení k dlouhodobému pobytu, na základě dokladu vydaného k pobytu na území podle zvláštního právního předpisu nebo během lhůty k vycestování stanovené z důvodu ukončení přechodného pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie uvedené v § 87f odst. 5, jde-li o cizince, který na území pobývá nepřetržitě 5 let; žádost podle § 68 odst. 5 je oprávněn podat též na zastupitelském úřadu.
13. Otázkou nečinnosti správního orgánu poté, co bylo jeho rozhodnutí ve věci zrušeno nadřízeným orgánem, se zabýval v poměrech relativně dlouhých procesních lhůt zákona o pobytu cizinců Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 9. 8. 2017, č. j. 5 Azs 151/2017 - 23 (ústavní stížnost proti němu byla odmítnuta usnesením Ústavního soudu ze dne 12. 9. 2017, sp. zn. III. ÚS 2615/17). V něm se i pro tyto případy přihlásil k předchozím závěrům judikatury NSS, z níž plyne, že pokud je rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušeno a věc je mu vrácena k novému projednání a rozhodnutí a pokud zároveň nelze vzhledem k rozsahu či charakteru vad, pro něž bylo předcházející rozhodnutí zrušeno, ve věci znovu rozhodnout bezodkladně, běží lhůta pro rozhodnutí správního orgánu znovu ode dne právní moci zrušujícího rozhodnutí. Byť tedy správní orgán I. stupně nezahajuje nové správní řízení, ale pokračuje v řízení již zahájeném, je třeba pro účely posouzení lhůty k vydání rozhodnutí vycházet z toho, že lhůta běží znovu ode dne právní moci zrušujícího rozhodnutí. Konstatoval také, že správní orgány musí mít dostatečnou lhůtu na

vyřízení žádosti a řádné posouzení věci, a to i tehdy, pokud se dopustily pochybení, které musí v návaznosti na výsledek odvolacího řízení napravit.

14. V projednávané věci byl žalovaný povinen po zrušení prvního rozhodnutí znovu rozhodnout ve věci nejpozději ve lhůtě stanovené v § 169 odst. 1 zákona o pobytu cizinců počítané ode dne právní moci zrušujícího rozhodnutí komise (26. 6. 2018). Neuplatní se však 180 denní lhůta podle písm. b) tohoto ustanovení, neboť žádost žalobkyně o povolení trvalého pobytu spadá mezi speciální případy „upřednostňovaných“ žádostí uvedených pod písm. e), pro jejichž vyřízení zákon stanoví lhůtu 60 dnů. Žalovaný tak byl povinen ve věci rozhodnout nejpozději do pondělí 27. 8. 2018, což však neučinil a rozhodnutí nebylo doposud vydáno.
15. Je tedy namístě učinit závěr, že žalovaný je nečinný. Závěr o nečinnosti správního orgánu lze zvrátit pouze vydáním rozhodnutí ve věci samé, popř. doložením toho, že za průtahy plně odpovídá žalobce, nikoli však poukazem na to, že žalovaný ve věci činil dílčí procesní úkony.
16. Byť žalovaný v řízení vydal opakovaně výzvy k odstranění vad podané žádosti o povolení k trvalému pobytu a v souvislosti s nimi přerušil řízení (viz výše specifikované usnesení žalovaného ze dne 21. 9. 2018 a ze dne 6. 3. 2019), nemá ani jeden z těchto úkonů vliv na běh lhůty pro vydání rozhodnutí, neboť tak žalovaný učinil až po uplynutí zákonem stanovené šedesátidenní lhůty pro vydání rozhodnutí. Pokud správní orgán oznámí účastníkům řízení usnesení o přerušení řízení spojené s výzvou k odstranění vad žádosti až po té, kdy došlo k uplynutí lhůty pro vydání rozhodnutí, nemůže mít takové přerušení řízení účinky předvídané v § 65 odst. 1 správního řádu. Lhůta, která již uběhla (a tudíž již neběží), se přirozeně nemůže stavět (srov. obdobně závěr vyslovený v rozsudku NSS ze dne 12. 4. 2013, č. j. 5 Ans 4/2012-20, publ. pod č. 2871/2013 Sb. NSS).
17. Vzhledem k výše uvedenému soud žalobě vyhověl a podle § 81 odst. 2 s. ř. s. žalovanému uložil, aby v řízení o žádosti žalobkyně o povolení k trvalému pobytu vydal rozhodnutí ve věci samé. Lhůtu k vydání rozhodnutí soud určil v délce 30 dnů, tedy poloviční oproti zákonné lhůtě podle § 169 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců, což se s ohledem na dosavadní průběh řízení jeví jako přiměřené.
18. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalobkyni, která byla ve věci úspěšná, přiznal soud náhradu nákladů řízení v celkové výši 6 114 Kč. Tato částka se skládá ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 2 000 Kč a nákladů zastoupení ve výši 4 114 Kč, které tvoří odměna za jeden úkon právní služby ve výši 3 100 Kč (sepsání žaloby) podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), paušální náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Zástupce žalobkyně je plátcem daně z přidané hodnoty, k nákladům řízení tak patří i náhrada za daň z přidané hodnoty v sazbě 21% ve výši 714 Kč. Náhradu za úkon právní služby spočívající v převzetí a přípravě zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu] žalobkyni nepřiznal, neboť shodný zástupce ji zastupoval již v průběhu řízení před žalovaným, a zástupce byl tedy s věcí seznámen již před podáním žaloby. V řízení před krajským soudem tak nepřebíral novou věc, která by vyžadovala rozsáhlou přípravu a seznámení se s věcí (viz rozsudek NSS ze dne 5. 1. 2017, č. j. 1 Azs 334/2016-29). Náhradu nákladů řízení uložil soud žalovanému zaplatit žalobkyni

ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (§ 54 odst. 7 ve spojení s § 55 odst. 5 s. ř. s.) k rukám zástupce žalobkyně, který je advokátem (§ 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 8. července 2019

Mgr. Tomáš Kocourek, Ph.D., v. r.
předseda senátu